

Papságról 2009 őszi ifjúsági téma

A papság éve van, elmélkedjünk mi is a papságról. Ma minden válságban van, a papság is. Először gondolkodjunk a papságról, majd a válságról, és a megoldásról. Kétfajta papság van, egyik a királyi, vagy általános papság, aminek minden megkeresztelt ember részese, s ami a keresztségen alapszik. A másik a szolgálati papság, amit a papszenteléssel kap az ember.

A pap ősi típusa a társadalomnak. Vallásos társadalmakban a hatalom és a közösség tisztel valami istenséget. A pap az istenségnek kijáró hivatalos, közösségi istentiszteletet mutatja be jelképes szertartással, továbbá az istenség áldását esdekli le a hatalomra. Mindezt jelképes, vallásos szertartásokkal fejezi ki, végzi el, amit a közösség hittel elfogad. A különböző népeknek más fajta pap képük volt. A magyar pogányság pap fogalmát ma már nem tudjuk milyen is lehetett pontosan, a sámánokról való fogalmaink inkább romantikus képek, mint a valóság hű emlékei, s beteg dolog ezekhez visszakivánczkolni, mert Krisztus pont ennek pogány homálynak a nyomorától szabadította fel népünket. Az Egyház születésében két legmeghatározóbb társadalomnak, a zsidóknak, és a rómaiaknak igen jellegzetes pap alakjuk volt. Az Úr Jézus társadalmilag nézve nem volt pap, nem szertartások elvégzésével töltötte idejét, nem is tartozott a zsidó papi családba. Mégis, ha a pap feladatát nézzük, hogy kapcsolatot teremt az istenséggel, akkor meg kell állapítanunk, hogy Ő az egész emberiség egyetlen abszolút fontos főpapi alakja, mert életáldozatával az egész Isten felé megnyíló emberiséget az örök üdvösségre vezet. Az Egyház kezdeti korában már papként tisztelték az Úr Jézust a Zsidó levél tanúsága szerint, mert az Úr Jézus nem bakok vérével ment be a földi szentélybe, hanem önfeláldozó szeretetével („saját vérével”) bejutott a mennyei Atya szíve közepébe, és az újjáteremtő, megdicsőítő, mennyországot létrehozó Szentlélek erejét, ami konkrét valóság, elnyerte az emberiség javára. Újszövetségi értelemben az áldozatbemutatás nem valami szenvedést jelent, hanem Isten akaratának teljesítését. Jézus az emberiség egyetlen igazi papja sem áldozati állatok leölésével vagy mártírkodással foglalkozott, hanem egész élete, munkája, pihenése, kánai menyegzős vidámsága, de kereszthalála és vérrrel verítékezése is Istennek tetsző, jó illatú áldozat volt. Ahogy a zsoltáros szavait a Szent szerző Krisztusra alkalmazza: „Áldozatot és ajándékot nem kívántál, de emberi testet alkottál nekem... Ezért így szóltam, íme, eljövök, hogy megtegyem a te akaratodat” (Zsid 10,7). Újszövetségi értelemben tehát az áldozat nem a szenvedés, a leölés (bár az is azzá tehető), hanem Isten akaratának teljesítése. Életáldozatát Krisztus mégis összesűrítve egy szertartásban az apostolaira hagyta, hogy Őt és az Ő világüdvözítő keresztségét jelenvalóvá tegyék, és az Ő papi hatalmában részesülve, az Ő emlékezetére a világ végéig cselekedjék, a világ üdvösségeért.

Nem úri hobbi tehát a hétköznapi Szentmisére járás vagy gyakori gyónás, amit csak azok az öregasszonyok gyakorolnak, akiknek nincs jobb dolguk, hanem lelkeket menthetsz vele, mert Krisztus világüdvözítő áldozatába kapcsol bele. Amikor egy pap miséz, a világ bármely pontján, még ha egyedül is, az egész világ üdvösségeért miséz. Akár tudnak róla, mondjuk a buddhisták, akár nem, az Ő üdvösségük is ezen az áldozaton múlik.

Az Úr Jézus az ő papi hatalmát átadta apostolainak, akiknek igen fontos szerepük lett, mert nekik kell megnyerni az embereket, nevelni őket, és a Szentlélek erejét kiárasztani a szentségeken keresztül. Az apostolok a szentségek fölötti hatalmukat a papszentelésben adták tovább. Azok a papok, akiket pappá szentelnek. Elnagyolva a történelmet, a középkorban óriási változás következett be a papság életében. A püspököket a feudális királyságok bevették a főnemesi rendbe, hatalmasok és gazdagok lettek. Ez nem volt jó hatással a papság lelki életére, hivatására.

Az újkorban igen bonyolult, felemás helyzet alakult ki a papság életében. A társadalom egy része közönyös, vagy ellenséges lett a papsággal szemben, a hívek is felemásak. Gondoljatok arra, hogy a baloldali pártok közönyösek, sőt ellenségesek a papsággal szemben, de a vallásos rétegre való tekintettel, ők is eltűrik, továbbá a jobboldali pártok sem állnak egyértelműen a hit alapján.

A papság válsága igen sokrétű, mély, felszínesen nézve, két fő oka van. Egyik, hogy sokan magányosnak, fölöslegesnek érzik magukat, mert a társadalom egésze nem tart igényt szolgálatukra. Másik ok, a pap is a kor ifjúságából jön. Társadalmunk, benne ifjúságunk erkölcsileg igen sérülékeny. Ezekből következően sok kudarc élménye van gyenge idegzetű hit állapottal.

A megoldás nem a papi nőtlenség eltörlése, mert Krisztusnak elkötelezett, odaadó papok kellenek. Krisztus kapott minden hatalmat, s ezért nem a társadalomtól kell a megbecsülést várnia a papnak. Ő végtelenül szent, boldogító, ezért pap cölibátusával azt jelzi, hogy Isten az ember boldogságának kulcsa, a házasság emberé is. Ő az, akit mindenekfelett kell szeretnünk, egyedül ő boldogíthat papot, házast, egyedülállót egyaránt. A papságnak Krisztusba vetett hitét, iránta való szeretetét kell elmélyítenie, a vele való személyes kapcsolatot az imádságban, és az evangélium szerint való életben. A papnak nem a szervezet működtetését kell fő feladatának tekintenie. A pap tovább nagyon fontos feladata, hogy Krisztus példája szerint igyekezzon apostolokat, munkatársakat képezni, elkötelezett, hozzáértő társakat nevelni. A munkatársakban testvéreket kap a pap, nem érzi magát magányosnak.

A pappal szembeni feladatok: A papokért imádkozni kell. A papokat tisztelni kell Krisztus miatt. A papokkal, amennyiben lehet, legalábbis az elkötelezett testvéreknek testvéri kapcsolatra kell törekedni. Óvakodni kell attól, hogy a pappal bármiféle világi kapcsolatba kerüljünk, pl, nem lehetünk vele kocsmatöltelékek, nők ne bizalmaskodjanak lezseren papokkal, legyünk segítségükre munkájukban.

Kérdések: A pap közvetítő. Mikor tapasztaltál olyat, hogy egy pap Isten szeretetét közvetítette számodra? Miért lehet jó papnak lenni? **Visszakérdés:** Ki a pap? Krisztus miért pap? A krisztusi áldozat az Eucharisztia csak jelkép? A papnak elég szertartás végezni? Mi az oka a válságnak? Mit kell tennünk nekünk a papokkal kapcsolatban?